

Sygn. akt II UZ 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Halina Kiriło

w sprawie z wniosku A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanego G. U.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 listopada 2014 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 r., Sąd Apelacyjny, w sprawie Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego A. Spółki z o.o. (wnioskodawcy) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ubezpieczenie społeczne, przy udziale zainteresowanego G. U., odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny wskazał, że stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach majątkowych z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Postępowania sądowe rozpoczęły odwołania od decyzji pozwanego organu rentowego, który wobec każdego pracownika

(zainteresowanego w sprawie) wydał oddzielne decyzje. Korygował w nich indywidualną podstawę wymiaru składek, odrębnie względem każdego pracownika. Decyzje pozwanego określały przedmiot indywidualnych spraw ubezpieczonych pracowników. Odwołania od decyzji wniósł wprawdzie płatnik (pracodawca), jednak nie zmieniło to charakteru sprawy - nadal były to odrębne sprawy sądowe wynikające z poszczególnych decyzji. To, że później sprawy te zostały połączone do łącznego rozpoznania na podstawie art. 219 k.p.c. nie zmienia pierwotnej wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia w każdej z odrębnych spraw.

Mając na względzie, że w niniejszej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między wysokością należnych składek na ubezpieczenie społeczne a wysokością faktycznie zapłaconych składek, obliczonych od przychodów odrębnie dla każdego zainteresowanego, tak obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się w sprawie zainteresowanego poniżej dziesięciu tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 21 w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanego (1.212 zł), a w konsekwencji niezasadne odrzucenie skargi kasacyjnej. W ocenie wnoszącego zażalenie, przyjęte przez Sąd Apelacyjny wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia jest sprzeczne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, według którego objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji, ustalających podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenia zdrowotne pracowników zatrudnionych u płatnika składek (pracodawcy) oznacza, że przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia, roszczenia z nich wynikające podlegają zsumowaniu. W oparciu o powyższe żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w celu nadania biegu skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba przypomnieć, że spory dotyczące niewykonania lub nienależytego wykonania przez płatnika obowiązku opłacenia składek na

ubezpieczenie społeczne wymagają wydania decyzji indywidualnych (odrębnych), tak wobec płatnika składek jak i – przede wszystkim - ubezpieczonych pracowników. Oznacza to, że wartością przedmiotu sporu oraz przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia będzie wartość niezapłaconych składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne za sporne okresy od określonych przychodów ze stosunku pracy, które zostały pominięte przez płatnika w podstawie wymiaru i obliczeniu składek przekazanych do organu ubezpieczeń społecznych indywidualnie za każdego ubezpieczonego pracownika. Kontrowersje i rozbieżności jurysdykcyjne dotyczące spełnienia warunków przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne od spornej podstawy ich wymiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 11/10, I UZ 8/10, I UZ 12/10, I UZ 13/10, niepublikowane; z dnia 18 maja 2010 r., I UZ 29/10 i z dnia 20 września 2010 r., I UZ 116/10, niepublikowane; z dnia 22 lipca 2009 r., niepublikowane oraz z dnia 26 czerwca 2012, II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161 oraz odmienne stanowisko zajęte w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301), zostały rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 168), z której wynika, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.)”. Podzielając stanowisko zawarte w tej uchwale, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).